FARSUNDSSANGEN: Der hvor fjorden deler seg ved vågen

Mel. "Alperosen"

Der hvor fjorden deler seg ved vågen,
der hvor Varbak vennlig titter frem
ligger du vårt Farsund ganske åpen
med et minne som ei blir forglemt.

Stem i Farsunds sønner, døtre,
sangen om vår kjære lille by der sør.
Der ble alvor byttet om med gammen,
mens vi seilte båt mot sjø og bør.

Men da siste skoleåret endte
blev vår by og hjem så altfor trang
Thi den store verden oss jo sendte
til å se så my og mangt.

Så vi spredtes ut for alle vinde
Noen tok den store Blåmyr fatt.
Andre tenkte gullet straks å finne
i det land hvor Leif først foten satt.

Vær da hilset Farsund fra oss alle,
du vår kjære lille by der sør.
Når så hjemlysten en gang oss kaller
skal vi se deg ligge der som før.

John Olsen

Skrevet av John Olsen rundt 1910.
John Olsen, født 13. april 1907 i Oslo. Død 8. april 1981 i USA.
Giftet seg 1. mars 1941 med Anna McDermott, USA.
Foreldre: Sara Eilertsdatter, Langøy og John Peter Olsen, Oslo
Søsken: Lagertha Marie Olsen, f. 20. aug. 1900, d.17. okt. 1977. Gift Hetrich og bosatt Calif. USA
Agnes Olsen, f. 13. sept. 1902, d. 22. april 1922 (gravlagt Farsund kirkegård)
Elly Olsen, f. 3. des. 1903, d. 10. okt. 1929 (gravlagt Farsund kirkegård)
John Olsen vokste opp i Farsund og bodde i et hus på Nordkapp. Han var med ved stiftelsen/ starten av Farsund Guttemusikk, og skulle etter sigende være ganske musikalsk. Han spilte bl.a. gitar, og i sitt voksne liv kunne han opptre med underholdning ved å spille Hawaii-gitar. John ble sjømann, og gikk til slutt i land og bosatte seg i USA. John besøkte gamlelandet i slutten av 1960 årene og besøkte familie og venner i Oslo og Farsund.
(Denne informasjonen om John Olsen er mottatt av Arne D. Frestad)

Farsundsangen

Melodi: Alperosen

Der hvor fjorden deler seg ved vågen.
Der hvor Varbak vennlig titter frem
ligger du vårt Farsund ganske åpen
med et minne som ei blir forglemt.

Stem i Farsunds sønner, døtre,
sangen om vår kjære lille by der sør.
Der blev alvor byttet om med gammen
mens vi seilte båt mot sjø og bør.

Men da siste skoleåret endte
blev vår by så altfor trang
Thi den store verden oss jo sendte
til å se så my og mangt.

Så vi spredtes ut for alle vinde.
Noen tok den store Blåmyr fatt.
Andre tenkte gullet straks å finne
i det land hvor Leif først foten satt.

Vær da hilset Farsund fra oss alle.
Du vår kjære lille by der sør.
Når så hjemlysten engang oss kaller
skal vi se deg ligge der som før.